

Kristi Himmelfartsdag
Læsø den 21. maj 2020 Kl. 10.00 og 11.30
v/Biskop em. Karsten Nissen

Dagens salmer:

DDS: 318 'Stiftet Guds Søn har på jorden'

DDS: 251 'Jesus, himmelfaren'

DDS: 369 'Du, som gir os liv og gør os glade'

DDS: 266 'Mægtigste Kriste, menighedens Herre'

Læsning fra Ny Testamente: Ap. G. 1, 1-11

Evangelielæsning/prædikentekst: Luk 24, 46-53

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Jesus sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.«

Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud. (Kristi himmelfarts dag; Luk 24,46-53)

Siden den 11. marts har vi alle følt at der er områder i vores liv, som vi ikke selv hersker over. Den farlige virus, som er blevet vores uvelkomne gæst, kan vi ikke forhandle eller snakke med. Den trænger ind i den organisme, hvor den kan få indgang. Og for nogle af os bliver det til et skæbnesvangert møde. Vi har svært ved at forstå det, og vi har alle trukket os lidt tilbage fra hinanden. Vi står sammen, hver for sig, som det er blevet sagt så mange gange.

Også på så mange andre områder i livet kan vi føle en afmagt over for udviklingen i verden omkring os. Og det kan være fristende at bruge folkekirke og kristendom som et værn imod alt det, vi ikke forstår. Sådan at vi i virkeligheden vender ryggen til den besværlige verden uden for.

Men så har vi ikke forstået hvad der egentlig er Kristi Himmelfartsdagens budskab til os. Evangeliet til i dag rummer et dobbelt budskab. Der er to overskrifter.

Den første overskrift er, at Gud og mennesker ikke befinder sig i to forskellige verdener.

Kristi Himmelfartsdag åbner os imod verden, fordi denne verden er et sted, hvor Gud findes, og hvor Gud handler. Vi kan ikke leve i to rum. Om søndagen i kirkens trygge rum

bag tykke mure, og i de mange hverdagene ude i den verden, hvor der sker så meget, som vi undertiden har svært ved at se formålet eller meningen med.

Kristi Himmelfartsdag forlod Jesus denne jord og for til himmels, som vi hørte det. Men hvad betyder egentligt det ord "himmel". Vi bruger det tit her i kirken, for eksempel når vi beder Fader vor. Og her, i fadervor, bruges ordet himmel på to forskellige måder.

I den første bøn beder vi: "Fader vor, du som er i himlene". Og det betyder, at der findes ikke et tænkeligt sted, hvor Gud ikke findes. Gud er overalt. "Himlene" betyder overalt. Indledningskollekten til i dag udtrykte det sådan: "Du er i din himmel bag tiden og rummet, og dog så nær ved os, at du kan høre os, når vi taler til dig."

Og derfor begynder Fader Vor med en henvendelse til den Gud som har skabt alt levende, og er til stede over alt i hele sit skaberværk. Vi behøver ikke at rejse til særligt hellige steder for at finde Gud. Der findes ikke den plet, hvor han ikke er. Vi kan blot folde vore hænder og bede til ham, så hører han vores bøn.

Men i Fadervors tredje bøn står ordet himmel i ental. "Ske din vilje som i himmelen, således også på jorden" beder vi. Her er himmel og jord opstillet som modsætninger. Her beder vi Gud om, at hans vilje ikke kun må råde der, hvor Gud er alt i alle. Der "hvor håret ej gråner, og tid har ej tand", for at bruge Grundtvigs ord. Altså i evigheden eller i Guds rige.

Vi beder om, at Guds vilje også må sætte sig igennem her på denne jord, hvor der er ondskab og synd, sygdom og død. For han virker også her og nu. Midt i den besværlige verden, som vi lever i.

Kristi Himmelfartsdag forlod Jesus sine disciple. Men han efterlod dem ikke alene. Han er til stede overalt, og han ønsker at vi handler og lever i denne verden. At vi ikke vender ryggen til den. Derfor sender han sine disciple som sine vidner,

Da Pave Johannes den 23. hed Angelo Guiseppe Roncalli, og var ærkebiskop i Venedig, skulle han en dag have en vanskelig samtale med en præst. Præsten havde svært ved at samarbejde, hans livsførelse var problematisk og de fleste havde afskrevet ham. Der var blevet fremført mange klager imod ham, og nu havde han igen forbrudt sig imod kirkens regler. Præsten vidste godt, at nu var det slut. Han var ikke værdig til at være præst.

Da han kom ind til ærkebiskoppen sagde den høje gejstlige først ikke et ord til ham, men så blot på ham. Så knælede ærkebiskoppen ned, og sagde til ham. "Fader jeg har syndet, vil du modtage mit skriftemål?" Og så skriftede ærkebiskoppen for præsten, som til slut tilsagde han syndernes forladelse.

Mere blev der ikke sagt eller gjort. Men den præst, som var gået ind til den vanskelige samtale som en misforståelse og en færdig mand, han gik derfra med en tro på sig selv og sit kald som præst. Han var blevet genoprettet og bekræftet i sit kald.

Når vi føler os som en misforståelse. Når vi føler os forladt af Gud og mennesker, da skal vi huske, at også Peter, som fornægtede sin Herre, kunne bruges i hans tjeneste. Og vi skal huske, at Judas, som forråbte ham, også modtog vinen og brødet da Jesus indstiftede

nadveren den sidste aften han var sammen med sine disciple. Hvorfor skulle vor Herre da ikke også kunne bruge sådan nogen som os?

Der, hvor Gud er. Der, hvor Gud bor, kan intet menneske se ind. Vi er bundet til den jord vi nu engang lever på. Bundet til jordens glæder og sorger. Bundet til liv og død. Bundet til tro og til synd. Vi lever ikke i Guds verden, i Guds rige. Men den grænse, som er uigennemtrængelig for os dødelige mennesker, den er ikke uigennemtrængelig for Gud.

Men Gud er almægtig, og det betyder at han kan være på begge sider af grænsen. At han er i sin himmel, og at han er hos os på denne jord. Kristi Himmelfart løfter vores blik, så vi ikke kun har øje for det jordiske, men også det himmelske. Kristi Himmelfart fortæller os, at jord og himmel hører sammen. Det var den første overskrift, at mennesker ikke befinder sig i to verdener.

Den anden overskrift er, at vi skal være vidner.

Den tyske teolog Dietrich Bonhoeffer, som blev henrettet i en koncentrationslejr under Anden Verdenskrig i Tyskland, siger et sted, at "vi skal leve som om Kristus ikke fandtes". Det lyder provokerende, som om han vil fortælle os at Kristus er død. Men det er faktisk det modsatte, han mener. Han vil sige til os, at vi skal være Kristus for vor næste. At han nu, efter sin himmelfart, har overdraget os den opgave at føre hans ord ud i livet. Vi har fået et ansvar for i ord og gerning at vidne om ham, som døde og opstod for os. "I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette", siger han til disciplene.

En gammel legende fortæller, at da Jesus vendte tilbage til himmelen, tilbage til sædet ved Guds højre hånd efter at være faret til himmels, da sagde ærkeenglen Gabriel til ham: Hvor må du have elsket mennesker højt siden du er død og opstanden for deres skyld, For at hvert et menneske igennem tro på dig kan blive frelst. - Ja, svarede den opstandne og himmelfarne, jeg elsker mennesket.

Vil du nu ikke, fortsatte ærkeenglen, at jeg og alle de andre engle drager ud i hele verden, og råber det ud fra skyerne. Råber det ud, så hvert et menneske kan høre det jorden over, at du er død og opstanden for deres skyld, og at deres frelse findes i troen på dig? Nej, svarede Jesus, jeg har fortalt det til Peter og Jakob og Johannes og de øvrige apostle. Og de vil fortælle det videre.

Og sådan er det blevet fortalt fra menneske til menneske fra slægt til slægt. Disciplene blev på himmelfartsdagen til apostle. Lærlingene blev til udsendinge. Rygtet derom som en løbeild farer og brænder. Tungerne gløde derunder til jorderigs ender. Fordi Gud og mennesker ikke befinder sig i to forskellige verdener, og fordi vi skal være vidner.

Amen.